

γινε ασπρος. 'Από τ' άλλο μέρος, ή σκοτεινή χώρα άρχισε κάπως να διακρίνεται, αλλά δεν ήταν ακόμη παρά μία άμυδρή εικόνα, μαύρη και στακτιά.

Στ' ήξη όμως, ήταν πιά ήμέρα. Στ' άψηλά στρώματα τής ατμοσφαιρας, τ' άσυνερα έτρεχαν με μεγάλη γρηγοράδα. Αύτη την ώρα, ο ναύτης κ' οι σύντροφοί του εύρισκοντο έξη μίλλια μακριά από τ' Καμίνια. 'Ακολουθούσαν μία έμκλη άκρογιαλιά, προστατευμένη από τ' ή θάλασσα, με μία σειρά βράχων, που μόνον ή κορυφή τους έφαινοντο γιατί τ' νερά είχαν άναιβη. 'Αριστερά άπλώνετο μία μεγάλη έκταση άμμουδης. Μόνον έδω κ' εκεί έφύτρωναν γαιδουράγκαθα και μερικά δένδρα που έγενναν προς τ' ή δύση. Πέρα όμως, 'στα νοτιοδυτικά, πίσω από κάτι άκανόνιστα βουναλάκια, έφαινετο ή άκρη του τελευταίου δάσους.

Την στιγμή εκείνη, ο Τοπ έδειξε ζωηρά σημάδια άνησυχίας. 'Έτρεχε μπροστά, ξαναγύριζε στο ναύτη κ' έκανε σ' α να τον προσκαλούσε να βιασθ' ή περισσότερο. Είχε άφίση πιά τ' ή άκρογιαλιά και με τ' θαυμάσιο ένστικτό του, που δεν έδίσταζε στιγμή, είχε χωθ' ή ανάμεσα στους άμμοδόφους.

Τ' όν ακολουθήσαν. Η χώρα έφαινετο έντελώς έρημη. 'Υστερ' από πέντε λεπτά, έφθασαν σ' έμια μεγάλη τρύπα, σ' έμια σπηλιά, σκαμμένη πίσω από ένα ψηλό άμμόλοφο. 'Εκεί ο Τοπ έσταμάτησε μ' ένα γαύγισμα δυνατό. 'Ο Σπίλεττ, ο Χάρμπερτ και ο Πέγκροφ μπήκαν 'ς αύτη τ' ή σπηλιά.

'Ο Νάβ ήταν εκεί, γονατιστός κοντά 'ς ένα σώμα, ξαπλωμένο 'ς ένα στρώμα από χορτάρια.

Και τ' σώμα αύτο ήταν τ' μηχανικού Κύρου Σμιθ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
'Ο Κύρος Σμιθ είνε ζωντανός;—'Η διήγησις τ' Νάβ.—'Ιχνη ποδιών.—Πρόβλημα άλυτό.—Τ' ά πρώτα λόγια τ' Κύρου Σμιθ.—'Επιστροφή σ' ή Καμίνια.—'Ο Πέγκροφ κατάπληκτος!

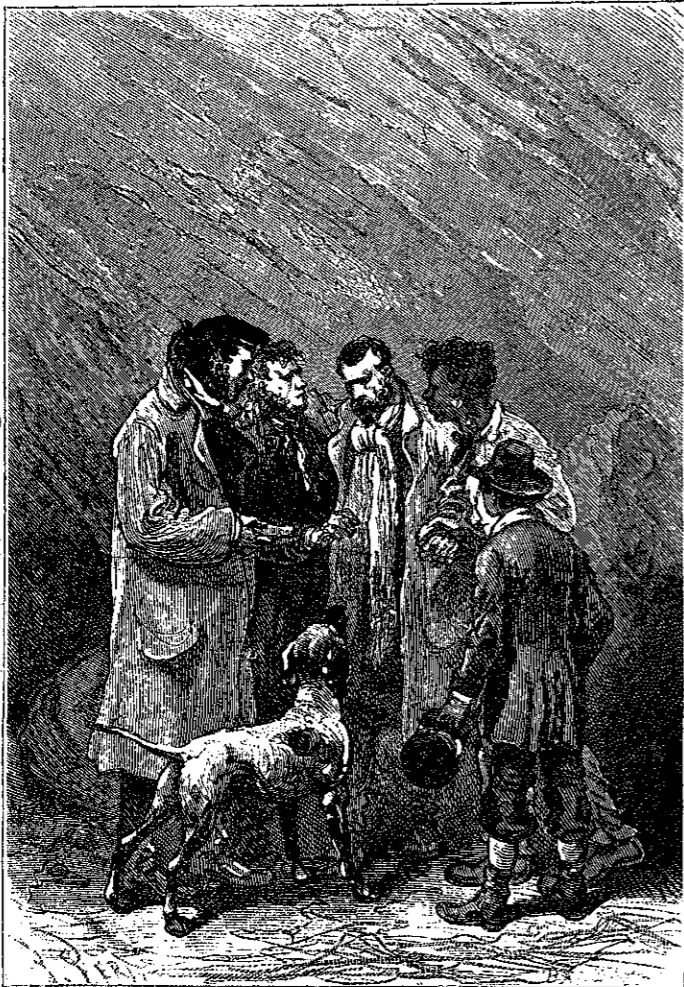
'Ο Νάβ δεν κουνήθηκε. 'Ο ναύτης τ' ή έριξε μία μόνο λέξι:

—Ζωντανός;
'Ο Νάβ δεν άποκρίθηκε... 'Ο Γεδεών Σπίλεττ κ' ο Πέγκροφ έγλώμισαν. 'Ο Χάρμπερτ έδωσε τ' ή χέρια του κ' έμεινε άκίνητος. 'Ηταν όμως φανερό, ότι ο μαύρος, βυθισμένος σ' ή λύ-

πη του, ούτε είχε ιδ' ή τ' όν συντρόφους του, ούτε είχε άκούση τ' ήν έρώτησι τ' ή ναύτη.

'Ο ρεπόρτερ έγονάτισε κοντά σ' το άκίνητο εκείνο σώμα κ' έβαλε ταύτι του σ' το στήθος τ' ή μηχανικού, άφου έξεκούμπωπε τ' ή φορέματά του. Κ' έστάθηκε έτσι λίγες στιγμές,—αίώνες!—προσπαθών νακούτ' ή κανένα παλμό τ' ή καρδιάς...

'Ο Νάβ είχε άνασκηκωθ' ή κ' εκύτταζε χωρίς τ' ή βλέπη. Είχε γίν' ή άγνω-

«'Αναγκάσθηκε νακούμπησ' ή επάνω σ' το ναύτη...»

ριστος από τ' ήν κούρασι, από τ' ήν λύπη, από τ' ήν άπελπισία. 'Ενόμιζε, ότι ο κύριός του ήταν νεκρός.

'Επιτέλους ο Γεδεών Σπίλεττ έσσηκώθη.

—Ζ' ή! είπε.

Τώρα έγονάτισε κ' ο Πέγκροφ κοντά σ' τον Κύρο Σμιθ. Ταύτιά του άκουσαν έπίσης κάποιους παλμούς και τ' ή χείλη του αισθάνθηκαν κάποια πνοή, που έβγαίνε από τ' ή χείλη τ' ή μηχανικού.

'Ο Χάρμπερτ, σ' έμια λέξι τ' ή ρεπόρτερ, έφυγε να φέρ' ή νερό. Βρήκε, λίγο παρακάτω, ένα καθαρό ρουάκι,

φουσκωμένο από τ' ή νυκτερινή βροχή, που έτρεχε ανάμεσα στους άμμους. 'Αλλά με τ' ή να κουβαλήσ' ή απ' αύτο τ' ή νερό; Δεν είχε ούτε ένα κοχύλι! Και τ' ή παιδί περιωρίσθη να βρέξ' ή τ' ή μαντίλι του σ' το ρουάκι και να γυρίσ' ή τρέχοντας σ' ή σπηλιά.

'Αλλά τ' ή βρεγμένο μαντίλι έφθασε για να δροσίσ' ή τ' ή χείλη τ' ή μηχανικού. Τ' ή λίγα εκείνα μόρια τ' ή παγωμένου νερού έτεραν άμέσως άποτέλεσμα. 'Ενας στεναγμός έξέφυγε από τ' ή στήθος τ' ή Κύρου Σμιθ κ' έφάνη μάλιστα σ' α να προσπαθούσε να προφέρ' ή κάποια λόγια.

—Θ' ή τ' ή σώσουμε! είπε ο ρεπόρτερ.

'Ο Νάβ ξαναπήρε έλπίδες κ' έγδυσε τ' ήν κύριό του για να ιδ' ή αν ήταν πουθενά πληγωμένος. 'Αλλά ούτε τ' ή κεφάλι, ούτε ο κορμός, ούτε τ' ή άκρα είχαν μώλωπες ή γδαρσίματα,—πράγμα παράξενο, γιατί τ' ή σώμα τ' ή Κύρου Σμιθ ή ά εκυλισθ' ή ανάμεσα σ' τα βράχια. 'Ακόμη και τ' ή χέρια του δεν είχαν κανένα σημάδι, που να δείχν' ή τ' ή άγώνα που ή άκανε ο μηχανικός, για να περάτ' ή τ' ήν φράκτ' ή τ' ήν σκοπέλων.

'Αλλ' αύτ' ή ά εξηγήτο άργότερα. 'Όταν ο Κύρος Σμιθ ή ά μπορούσε να μιλήσ' ή, ή τ' ή έλεγε τί συνέβη. Προς τ' ή παρόν, έπρεπε να τ' ήν ξαναφέρουν σ' ή ζω' ή και γι' αύτ' ή ίσως ή ά έφθανε ένα γερό τρίψιμο. 'Ο ναύτης λοιπόν άρχισε να τ' ήν τρίβ' ή 'ς όλο τ' ή σώμα με τ' ή μάλλινη μπλούζα τ' ή. Σ' έ λίγα, ο μηχανικός έκίνησε έλαφρά τ' ή χέρια του κ' ή άναπνοή του άρχισε να λειτουργ' ή κανονικότερα. 'Ηταν όμως φοβερά έξηντλημένος κ' αν δεν έφθαναν με τ' ήν ώρα οι σύντροφοί του, βέβαια ή ά ξεψυχούσε.

—Τ' ήν είγες λοιπόν για τ' ή πεθαμένο τ' ήν κύριό σου; 'ρώτησε ο ναύτης τ' ή Νάβ.

—'Ω, ναί! άποκρίθηκε ο μαύρος. Κι' αν δεν σ' ή εύρισκε ο Τοπ να σ' ής φέρ' ή, ή τ' ή έθαβα και ή ά πέθαινα κοντά του κ' ή γλώ!

'Από τ' ή τρία λοιπόν τ' ήν έγλύτωσε ο Κύρος Σμιθ!

'Ο Νάβ τ' ής διηγ' ή τ' ή τότε τί συνέβη. 'Χθ' ής τ' ή πρωί, όταν έφυγε από τ' ή Καμίνια, πήρε τ' ή δρόμο κ' έφθασε σ' το ίδιο βορεινό μέρος τ' ή άκρογιαλιάς, όπου είχε ξαναπάη. 'Εκεί, αν και χω-

ρίς καμιά έλπίδα, άρχισε να φάγ' ή σ' ήν άμμουδιά, στους βράχους, παντού, για να βρ' ή κανένα σημάδι, ικανό να τ' ήν οδηγ' ή. 'Αλλά δεν εύρισκε τίποτα. 'Η έρημη εκείνη άκτ' ή δεν έφαινετο να έπατήθη ποτέ από ανθρώπινο πόδι. Και αύτ' ή τ' ή κοχύλια όσα δεν έφθανε ή ή άλασσα,—κ' ήταν εκατομμύρια σ' τα μέρη που δεν τ' ή σκέπαζε ή παλίρροια,—ήταν άνέγγικτα. 'Οτ' ή ένα κοχύλι σπασμένο! Σ' ή διάστημα διακοσίων ως τριακοσίων γαρδών, οτ' ή ένα ίχνος που να μαρτυρούσε, ότι άνθρωπος είχε βγ' ή εκεί π' ή ολίγου ή και π' ή πολλού.

'Ο Νάβ άποφάσισε τότε να προχωρήσ' ή άκόμη λίγα μίλλια. Τ' ή ρεύματα μπορούσε να είχαν πάρ' ή μακρύτερα τ' ή πτώμα—γιατί πτώμα πιά έζ' ήτ' ήσε ο άπελπισμένος Νάβ,—τ' ή Κύρου Σμιθ. ('Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΑ ΣΟΦΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΘΕΪΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΑ φορά, π' ή κορυφή, δεν θυμ' ήμαι από ποιά άφορη, έγραψα έδω για τ' ή κείνους, που με διάφορα σοφίσματα άμφισβητούν τ' ήν άλήθεια τ' ής θησκευτικής ιδέας κ' έπροσπάθησα να προσυλλάξω τ' ής φίλους μας από τ' ή τέτοιες επικίνδυνες διδασκαλίες,—σωτ' ής παγίδες όπου πέφτει συνήθως ή άπειρη νεότης. Τότε, από κάποιο συνδρομητή μας, έλαβα ένα γράμμα, που έλεγε άπάνω-κάτω τ' ή εξ' ής: «'Ο Θεός είνε άθάνατος και παντοδύναμος, έτσι; Κ' ή γ' ή σ' ής ρωτ' ή: Μπορεί ο Θεός ναύτοκτονήσ' ή; Τ' ή θ' ή μου άπαντήσετε;—'Οχι; Τότε δεν είνε παντοδύναμος. Ναι; Τότε δεν είνε άθάνατος, 'Αρα;...» 'Εννοείται τώρα, ότι τ' ή μεγαλοπρεπεστάτ' ή αυτ' ή άνοησία δεν τ' ήν έγέννησε τ' ή κεφάλι τ' ή φίλου μας τ' ή άκουσε ο δυστυχισμένος από κανένα γελοίο και τ' ήν έχαψε για μεγάλη έξυμνάδα. 'Ακούτ' ή εκεί να πιστεύουμε 'ς ένα Θεό, που δεν μπορεί ούτ' ή... ναύτοκτονήσ' ή!

Μου φαίνεται ότι δεν είνε καμιά άνάγκη να σ' ής δείξω τ' ή βλάσφημο σόφισμα. 'Επιτρέπεται να π' ή κανείς για τ' ή Θεό, ότι μπορεί ή δεν μπορεί ναύτοκτονήσ' ή; 'Αυτοκτονεί ένας άνθρωπος, που έχει μπροστά του ζω' ή και θάνατο. 'Αλλά τ' ή 'Ανώτερο 'Ον, που υπάρχει άνέκαθεν και ή ά ύπαρχ' ή αιώνιος, π' ής είνε δυνατό να σκεφθ' ή αυτοκτονία, δη-

λαδή μια π' ήξ' ή θνητού; 'Επειτα κ' εν άλλ' ή: Μήπως κ' ο ίδιος ο άνθρωπος, ο θνητός, μπορεί ποτέ ναύτοκτονήσ' ή άλήθ' ήνα, να εκμηδενισθ' ή; Τ' ή σώμα του μόνον ή καταστρέφ' ή ή ψυχ' ή του όμως, ή άθάνατη, ή ά μείνη. 'Ψυχ' ής αυτοκτονία δεν υπάρχει. 'Αλλά ο Θεός δεν έχει σώμα. Είνε μόνο Πνεύμα, Νους, Δύναμις. Και άφου τ' ήν παραδεχόμαστε άναγκάως παντοδύναμο,—γιατί άλλοι-ώτικα ή άταν άτελής, ενφ' ο Θεός είνε τέλειος,—θ' ή π' ή ότι κάνει ό,τι θέλει. Μια χαρά, παραδείγματος χάρι, ή ά μπορούσε να σαρκωθ' ή, να «ένανθρωπίσ' ή», να πάρ' ή ένα υλικό τ' ήμα κ' ύστερα να τ' ή σκοτώτ' ή, ναύτοκτονήσ' ή, αν ήθελε να δείξ' ή σ' το φίλο μας τ' ήν πλάνη του. Δεν ή ά έπαυε γι' αύτ' ή να είνε άθάνατος κ' αιώνιος. Κι' αύτ' ή πάλι γιατί τ' ή θέλει. Τ' ή στιγμή που δεν ή ά ήθελε, δεν ή ά ήταν. 'Απ' όποια μεριά λοιπόν κ' αν πιάσ' ή κανείς τ' ήν συλλογισμό εκείνο, βλέπει π' ής είνε ένα γελοίο σόφισμα άνάξιο λογικού και σοβαρού ανθρώπου, που δεν π' ήπει να παίζ' ή με τ' ής λέξεις.

Αύτ' ή όλα τ' ή θυμήθηκα προχθ' ής, που ή Διάπλασις μου έδειξε τ' ή γράμμα ενός άλλου φίλου μας. Κι' αύτ' ής έπίσης, έξ' ή άφορη τ' ήν όσων σ' ής έγραψα για τ' ή βιβλίό του Τολστόι, διατυπώνει μερικές άντιρρήσεις, που έχουν τ' ήν ίδια λογική αξία, που είνε καθαυτ' ή σοφίσματα. Κι' αύτ' ής έπίσης—ώ, είμαι βέβαιος,—δεν τ' ής έβγαλε από τ' ήν νού του, αλλά τ' ής άκουσε από κανένα δοκησίσοφο ή τ' ής διάβασε σ' έμια βιβλίό άθεϊστικό. Και ρωτ' ή, π. χ. τ' ή Διάπλασις, για να τ' ή λύσ' ή τ' ήν άπορία: «'Αν ο Θεός είνε πανταχού παρών, π' ής δεν υπάρχει σ' ήν ψυχ' ή τ' ήν κακ' ήν ανθρώπων; 'Η Διάπλασις τ' ή έδωσε προχθ' ής τ' ήν κατάλληλη άπάντησι. 'Ακούστε τώρα κ' ή άλλ' ή τ' ήν άπορία: 'Ο Τολστόι λέγει, ότι κάποιος μ' ής έκαμε και μ' ής έστειλε σ' τον κόσμο. 'Αλλά ποιος έκαμε αυτ' ήν τ' ήν Κοποιο;—Τ' ή τ' ή άπαντ' ήτε τώρα, σ' ής παρακαλώ; Μιλούμε για τ' ήν Θεό, για τ' ήν μυστηριώδη Δύναμι, για τ' ήν Πρώτ' ή Αρχ' ή και Αίτια τ' ήν κόσμου, και μ' ής ρωτ' ήν ποιος τ' ήν έκαμε! Κι' ή άλλ' ή άπορία: 'Αφου, λέει, ο Θεός είνε αγαθός και έλεήμων, π' ής τιμωρεί τόσο σκληρά τ' ής άμαρτωλούς; κ' άφου είνε δίκαιος, π' ής τιμωρεί άμαρτίες 70 ετών με κόλασι αιωνία;

Μ' ή για τ' ήνομα τ' ήν Θεού! όλ' αύτ' ή, κ' ήκ πρώτης όψεως, δεν φαίνονται άστεία; Π' ής τ' ής άκούνε μερικοί, π' ής τ' ής πιστεύουν, π' ής τ' ής επαναλαμβάνουν, π' ής τ' ής γράφουν και τ' ής Διάπλασις για σοβαρές «άπορίες», δεν μπορεί να τ' ή καταλάβω! 'Εστ' ή, ότι για μία άπ' αύτ' ής τ' ής έρωτήσεις, δεν ή ά εύρισκε κανείς με τ' ή

νού του πρόχειρη άπάντησι, ικανοποιητική. Π' ήπει γι' αύτ' ήν άντηθ' ή τ' ήν Θεό; Γιατί εκεί τ' ήνουν ή άντιρρήσεις τ' ήν άθ' ήων: Δεν είνε πανταχού παρών; τιμωρεί με κόλασι αιωνία; 'Αρα δεν υπάρχει! 'Αλλά όταν ο Θεός είνε μέσα μας, όταν τ' ή ένστικτό μας, τ' ή αισθημά μας, ή λογική μας, όλα μ' ής λέγουν ότι υπάρχει, τί τ' ή θέλουμε τ' ήλλα; Μπορούμε μ' ής να προσδιορίσουμε με τ' ήν ν' ή και με τ' ή σίγμα, όλες τ' ής ιδιότητες κ' όλες τ' ής σχέσεις τ' ής Μυστηριώδους Δύναμ' ής που μ' ής έκαμε, μ' ής εξουσιάζει και μ' ής διευθύνει; Δεν είνε άρκετό να ξέρουμε, ότι υπάρχει μια τέτοια Δύναμις, γιατί άλλοι-ώτικα δεν ή ά υπήρχε ούτε ο κόσμος; 'Όλα τ' ήλλα δεν είνε περιττά; Και δεν βασανίζουμε άδικα τ' ήν φτωχό μας ανθρώπινο κεφάλι, όταν μ' ήνουμε σ' έλεπτομέρειες που δεν είνε για μ' ής; 'Εξάρνα για τ' ή ζήτημα τ' ής μετά θάνατον τιμωρίας τ' ή άμαρτωλού. Μερικές θρησκείες, όπως ή δικ' ή μας, τ' ήν θέλουν αιωνία. 'Αλλες, όπως ή θρησκεία τ' ήν Δυτικ' ήν, τ' ήν παραδέχονται π' ής αιωνία σ' ήν Κόλασι, και ποτέ π' ής π' ής, σ' το Καθαρτήριο. 'Αλλες, όπως ή θρησκεία τ' ήν Βουδδιστ' ήν, δεν παραδέχονται ήλλη τιμωρία παρά τ' ή μετενάρκωσι τ' ήν κακ' ήν, διαδοχικ' ής σ' έ διάφορα σώματα ανθρώπων ή και ζώων, μια ταλαιπωρία δηλαδή τ' ής ψυχ' ής σ' ή άλλεπάλληλες ζωές, ώςότου να καθαρισθ' ή από τ' ής άμαρτίες και να καταλήξ' ή σ' τον παράδεισο, σ' ή «νιρβάνα». 'Αλλά γιατί να σκοτιζόμαστε μ' ής αύτ' ή και με τ' ή παρόμοια, που δεν μπορεί, με βεβαιότητα, να τ' ή προσδιορίσ' ή κανείς; Μ' ής φθάνει να ξέρουμε τ' ή βέβαια: ότι υπάρχει Θεός, ότι ο Θεός θέλει να κάνουμε τ' ή θέλημά Του, ότι θέλημα τ' ήν Θεού είνε ή άγάπη, ή καλωσύνη, και ότι όμα ζούμε κατά τ' ή θέλημα τ' ήν Θεού, και 'ς αυτ' ή τ' ή ζω' ή ή είμαστε ευτυχ' ής, και τ' ήν ήλλη δεν ή ά υποστούμε καμιά τιμωρία, ούτε πρόσκαιρη, ούτε παντοτεινή...

Σ' ής άσπάσμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΙ

- 'Αν κανείς ζητ' ή ν' ή εύρη Τ' ήν είπω;—'Πως πάω γι' ή άλεύρι—
- Κι' αν ρωτήσ' ή έμένα ο σκύλος Τ' ής γειτόνισσας Κοντύλως;
- 'Π' ής του, πάω να κνηγήσω Και... σαράκι δ' ή θάψω...»
- Μ' αν με ιδ' ή Κυρά Σταμάτα, Πούχει τ' ή μεγάλη... γάτα;
- 'Νά τ' ής π' ής, κρυφά, π' ής είπα: Στ' ή βαθύτερ' ή μου τρύπα, Σίγουρο και άσφαλισμένο, Τόχω άπόφαση να μ' ήνω!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

